

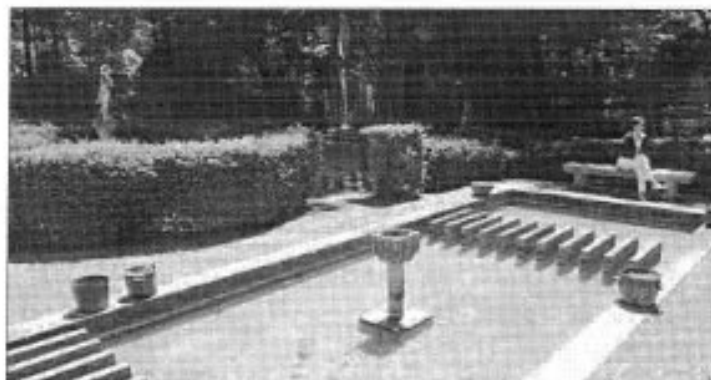
La contraportada Xavier Castillón

Peralada obre els jardins del castell

A partir del juny es podran visitar els magnífics jardins del castell, dissenyats el 1877 per François Duville per als germans Rocabertí. Una exposició a la biblioteca ho documenta

El castell de Peralada té un celler, uns museus, una gran biblioteca, un casino i un festival internacional de música que aquest estiu celebrarà el seu 25è aniversari. Però el castell també té una joia immensa que, curiosament, pot arribar a passar desapercibuda: els seus jardins. Dissenyats el 1877 pel celeberrim arquitecte i paisatgista francès François Duville (1807-1881), aquests jardins van néixer dels somnis i la voluntat dels germans Antoni i Tomàs de Rocabertí –el primer, comte de Peralada; el segon, comte de Savallà– que ara fa cent quaranta anys es van instal·lar a Peralada –el seu triangle vital es completava amb Palma i París–, on van portar a terme profundes reformes al castell, el convent del Carme i el seu entorn. Prenent com a referent més proper els castells francesos, sempre ben dotats d'un gran parc o jardí, els Rocabertí van decidir que el castell de Peralada també tindria el seu, amb una extensió inicial de 3 hectàrees i 38 àrees (33.800 metres quadrats) i fins a un total de 63 zones diferenciades previstes en el projecte de Duville, inclòs un laberint i altres espais que mai no es van concretar fora del plànol. Els jardins del castell de Peralada van arribar a acollir 158 varietats vegetals diferents, algunes realment exòtiques, i fins i tot un hivernacle dotat amb calefacció: tot un luxe en aquella època. El jardí encara conserva alguns testimonis tan antics com ara una alzina de gairebé tres-cents anys i un pi centenari que també va sobreviure a les grans gelades del 1956, "l'any de la fred".

Un equip encapçalat per Jaume Bosch ha treballat en la recuperació d'aquests jardins històrics i gairebé únics a l'Estat, tractant-los a la manera tradicional, sense aplicar-hi tractaments fitosanitaris i fins i tot retallant els dos quilòmetres i mig de bardisses amb tisores. Ara aquests jar-

Un dels idíl·lics racons dels jardins; a baix, Inés Padrosa i Jaume Barrachina mostrant un dels plànols originals dels jardins i, a la dreta, l'alzina de 300 anys amb el castell al fons ■ x.c.

dins s'obren al públic, amb una experiència pilot de visites guiades que començaran l'1 de juny; cada dia, de dimarts a dissabte, hi haurà visites a les 11 del matí i a 2/4 de 6 de la tarda –a les 11 i a les 7 al juliol i l'agost–, i a partir del novembre s'ofriran visites concertades per a grups, una opció també disponible la resta de l'any.

Paral·lelament, la biblioteca del castell, dirigida per Inés Padrosa, ha inaugurat l'exposició bibliogràfica Jardins de paper, on s'exposen plànols originals dels jar-

dins, part de l'epistolari entre Duville i Antoni de Rocabertí custodiat a l'Arxiu del Regne de Mallorca, i llibres de Duville i altres autors coetanis sobre jardineria, horticultura, botànica, etc. Un altre atractiu de la visita als jardins són els 23 rius de cigonyes, ara plens de cries que seran anellades el 30 de maig en un acte en què participaran els alumnes de les escoles dels voltants. A més, vuit de les cries seran traslladades a dos rius artificials instal·lats sobre les torres del castell. ■

LA COLUMNA Xevi Sala

Els generadors d'odi

En els debats públics d'aquesta campanya que enllaça la seva recta final s'ha notat com mai l'alè i l'ombra dels qui no hi eren convidats. Les formacions de caire racista i xenòfob ho aprofiten tot, les absències també, per mirar de condicionar el rumb dels partits democràtics i trastocar-ne el sentit comú. Tant és si se'ls permet participar als debats com si, en aplicació del sempre discutible criteri de la representació parlamentària, l'organització els exclou: sempre troben la manera d'escampar la seva xisalla demagògica. A Salt, per exemple, durant l'acte convocat per El Punt i d'altres mitjans, ningú no els va trobar a faltar però tothom va sentir la seva fèrrea enganxosa, fins al punt que els candidats que van intervenir es van conxorzar al voltant d'un missatge comú ben saludable: cal impedir que els generadors d'odi tinguin lloc a l'Ajuntament. L'expressió l'havia posat en circulació amb anterioritat l'alcaldeessa, Iolanda Pineda, decidida a evitar que el contenidor cremat sigui el senyal identitari de la població. Entre el públic assistent, nombrosos, molt correctes, fins i tot generós en els seus aplaudiments, una realitat clamorosa: gairebé no s'hi veia cap immigrant, quatre de comptats. A la gent només se li va escapar el riure quan el candidat del PP va prometre que treballaria per a totes les races i religions. La radicalització del PP també és una victòria dels racistes i els xenòfobs. El vent de la crisi bufa a favor seu. Fins i tot els afavoreix la indignació legítima de les persones que acampen a les ciutats per reclamar una democràcia real. El descrèdit dels polítics els alimenta i els engreixa. Però no tot està perdut. Ho deia un veterà lluitador per la igualtat de les persones al terme del debat de Salt: "Quan vaig deixar la política activa vaig decidir que, malgrat tot, no deixaria d'anar a votar perquè calia barrar el pas a la dreta. Ara tampoc no deixaré d'anar-hi perquè a qui cal barrar el pas és a l'extrema dreta. Mireu si hem empijorats."